

P. 356 - 74 82

No. 32. Metai XIV

Rugpiūčio-Aug. 11, 1934

Kristaus Karaliaus Laivas

Jėvų Martjonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

Kam. Pr. J. Vaitukaitis

VIENYBĖ BAŽNYČIOS VALDYME

Niekas geriau nežinojo, kaip Jėzus Kristus, Dievas-Žmogus, kad draugija negali ilgai tvirti, nė gyvuoti, be autoriteto. Taigi, visų pirmiausiai Jis ryžosi paskirti vadą Jo naujai įsteigtajai draugijai. Petrą Jis paskyrė būti įsteigtos Jo Bažnyčios mokytoju ir valdytoju, jam duodamas Dangaus Karalystės raktus, įsakydamas tinkamai ganyti ir saugoti Jo avilę, būtent, avis ir avinėlius, ir nuo klaidų saugoti visus sielų ganytojus, taip pat ir tikinčiuosius. Ir Jėzus Kristus prižadėjo pagalbą ir užgyrimą visiems Šv. Petro išganingiems sumanymams ir pasiryžimams. Dėl to Bažnyčios vyriausias autoritetas buvo pagrįstas Šv. Petro asmenyje. O kiti apaštalai turėjo pagelbėti Bažnyčios valdyme. Tai visa žinome iš to, kadangi Viešpats Jėzus atsikreipė į apaštalus ir tarė: "Ištikrųjų, sakau jums, ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir Danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir Danguje" (Mat. XVIII, 18).

Savo Bažnyčioje Jėzus Kristus įsteigė tikrąjį autoritetą ir Jis ieškojo ir rado vyrų, kuriems suteikė tas ypatingas galias, kad vartotų tą autoritetą; ir tai buvo Jo tokia valia, kad tikintieji visa klausytų. Pati Bažnyčia, būteat, Bažnyčios vadai buvo įgalioti ir įpareiguoti duoti galutiną ištarmę. Tai aiškiai matome iš Šv. Mato Evangelijos, kur skaitome: "Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik

ir bark jį tarp savęs ir tarp jo vieno. Jei jis tavęs paklausys, tu laimėjai savo brolių. Jeigu gi jis tavęs nepaklausytų, imk su savim dar vieną ar du, kad kiekvienas dalykas būtų nutartas dviejų ar trijų liūdytojų pasakymu. Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk Bažnyčiai; jei jis nepaklausytų Bažnyčios, tebūna jis tau, kaip pagonis ir mutininkas" (Mat. XVIII, 15-17).

Paprasčiausiu būdu ir lengviausiais įsitikinimais Dieviškasis Išganytojas dėstė ir aiškino apie vienybę tikrosios Bažnyčios valdyme. Visas autoritetas buvo pavestas vienam asmeniui, būtent, Šv. Petru, kurio žodis buvo įstatymas ir visi turėjo jam atsi-duoti, kaip apaštalai, taip ir tikintieji.

Tai visa, kaip tikra ir teisinga šiandien yra Romos Katalikų Bažnyčioje. Romos Popiežius, kurs yra Šv. Petro teisėtas įpėdinis, kai Jis kalba, ištikimieji, gyvendami pasaulio tolimiausiuose kraštuose, klauso ir klusnume nulenkia savo galvas, nes supranta ir gerai žino, kad Kristaus Vietininkas žemėje pralkalbėjo.

Reikėtų valandėlei apsistoti ir palyginti Romos Katalikų Bažnyčios valdymą su valstybiniu valdymu. Kaip vieningas ir sekmingas yra pirmasis valdymas, ir koks mišinys ir nesekmingumas yra antrame valdyme; kaip harmoningas ir pastovus vairavimas ar autoriteto galingumas Katalikų Bažnyčioje,

ir kaip nevieningas ir peiktinas vadovavimas pasaulinių valstybių valdyme. Prezidentų galybė Jungtinėse Amerikos Valstybėse mainosi, yra nepastovi, o Romos Popiežiaus galybė ir autoritetas nesikeičia, nesimaino, yra pastovus, tvirtas ir galingas. Per visus krikščionybės amžius, jokia galybė nebuvo pridėta, nė atimta Bažnyčiai, ir ateityj taip pat bus, kaip ir šiandien yra, nes Bažnyčios autoritetas yra dieviškoji įstaiga, ir vien dėl to nesikeičia ir nesimaino.

Tačiau, kaip Popiežius gali valdyti visus tikinčiuosius, kurie yra išsiskirstę po visas pasaulio dalis? Tas mums aišku, nes Popiežius turi pagelbininkus, kaip ir Šv. Petras turėjo. Parapijos tikintieji yra dvasiškoje klebono globoje, vyskupijos klebonai atsiduoda vyskupo autoritetui, o vyskupai gauna galybę ir įsakymus iš Romos. Tokiu būdu visas komplikotas pareigų įvairumas suderinamas į armoningą vienybę. Tam yra pagrindas, kurs palaiko tokią vienybę. Nes, kas atsisako atsiduoti dvasiškų ganytojų teisėtam autoritetui, yra atmestas iš Katalikų Bažnyčios prieglobsties. Dėl to, kas neklauso Bažnyčios, toks tebūna, kaip pagonis ir muftininkas.

Kiekviena tikiška draugija, kuri sakosi, kad yra Kristaus tikroji Bažnyčia, turi turėti vienybę mokinime ir valdyme, nes tikroji Bažnyčia bus iki pasaulio pabaigai. O Romos Katalikų Bažnyčia tokios vienybės turi visas savybes ir tokio tvirtinimo įrodymas lengvai įmatomas iš minėtų nurodymų.

Pasaulyj protestantizmo įvairios sektos taip pat sakosi, kad yra tikroji Bažnyčia. Jei taip, tai visos sektos turėtų turėti vienybę tikėjime ir vienybę valdyme, tačiau, kai imame nagrinėti, matome, kad tos visos sektos neturi nieko panašaus.

Čia reikia pareikšti, kad protestantizmas neturi solidarumo, nė vieningumo mokinime. Tos pagrindinės vienybės protestantizmas neturėjo savo pradžioje. Visiškas nesutikimas viešpatavo visuose dalykuose, kurie lietė tikėjimą, o laikas padaugino dar gausesnių nesutikimų ir priešgybių. Galima teisingai pasakyti, kad pas protestantus, kiek yra asmenų, tiek yra skirtingumų tikėjime. Pats

Liuteris realizavo tą patį faktą ir pats pareiškė, sakydamas: "Pas mus yra beveik tiek daug sektų ir tikybių, kiek yra galvų; vieni atmeta krikštą, kiti netiki į Švenčiausiąjį Sakramentą, kiti dar neigia antgamtinį gyvenimą ir paskutini teismo dieną, o kai kurie mokina, kad Jėzus Kristus nėra Dievas. Nesiranda nė vieno asmens, kurs nesakytų, kad nėra Šv. Dvasios įkvėptas, ir pranašystes ima prasmėn, kaipo klajojimus ir sapnus."

Tų sektų skaičius beveik nebesuskaitomas. Imant oficiališkus raportus, matome, kad Jungtinėse Amerikos Valstybėse yra penkios dešimt šešios principalės sektos, o imant antraeiles ir mažesnes sektas, jų skaičius siekia 300. Whitakerio Almanakas iš 1895 metų įvairių sektų skaičiuoja į 274 vien Anglijoje. Jų tikėjimo dėsniai yra taip nevienodi, kad vienodo mokinimo ir išpažinimo visiškai nesilaiko.

Ir ką gi bekalbėti apie vienybę valdyme protestantizmo sektose. Čia neturėtume kalbėti apie vienybę mokinime jų tarpe, nes jokios vienybės jie neturėjo ir neturės. Jų kiekviena sekta nepriklauso kitai, ir jų pryčeriai yra neprigulmingi ir mokinime neat-siklausia kitų.

Niekas negali to visa nematyti, koks didelis yra skirtumas tarp katalikų vienybės ir tarp protestantų nesibaigiamų nesutikimų ir pasiskirstymų. J. S. Vaughan sako: "Šiame momente Katalikų Bažnyčia, išsiplatinusi po visą pasaulį, visada liekasi pilnai organizuota vieneta. Ir dėl ko gi taip yra? Kadangi tas pats dieviškasis balsas, kurs kalbėjo Šv. Petro lūpomis Jeruzalės Santaryboje apie du tūkstančiai metų atgal, taip pat tebekalba ir šiandien Popiežiaus lūpomis. Visi katalikai Popiežių pripažįsta, kaipo Amžinojo Dievo gražbylį ir, jei jis skelbia encikliką ar kokią doktriną, 250,000,000 ištikimųjų valdinių prieš jį nusilenkia dideliame ir maloningame klusnume ir priima jo pareiškimus ir autoritetą. Jis gano ir valdo visą avidę. Pats Jėzus Kristus jį aprinko visų Ganytojum. Visi turi jo klausyti, nes kas jo neklauso, Kristaus neklauso. Kai kiti paklysta klaidų klanuose ir tampa įmurdyti purvynan, kata-

likai, to visa nepaliesti, gyvena ramybėje. Koks tai didelis skirtumas tarp Kristaus Bažnyčios ir protestantizmo sektų?”

Kokie gi yra vienybės santykiai tarp protestantizmo sektų? Kur yra jų neklaidingas autoritetas? Biblija! Tačiau, jei Biblija yra pavesta ir palikta kiekvieno asmeniškam dėstymui, argi gali būti vienybės pagrindas? Istorija ir patirtis rodo, kad tai visa yra, kaip tik priešingai. Be to, tai visa gimdo nesutikimus, barnius, išmetinėjimus, koliojimus, nesmagumus ir neapykantą. Dėl to, kaip tik pageidauta ir norėta įvesti solidarumą, vienybę, tuojau atsirado vaidai ir kūrėsi sekotos, atskalos. Kas gi dabar išriš jų sunkenybes? Kas gi užlaikys jų vienybę? Nebuvo ir nėra nė vieno, kurs tai padarytų. Nes jie nepripažįsta gyvuojančio neklaidingo balso autoriteto. Kiekvienas iš jų mano esąs toks pat geras teisėjas, kaip ir jo kaimynas. Kokioms gi pasekmėms iš to visa eina? Chaosas! Vienu žodžiu tariant, gausėja nesibaigiami pasidalinimai ir kiekviena sekta atskiriai valdosi ir savo mokinime ir išpažinime nesuranda solidarumo, nė vienybės. Visai kitaip yra Romos Katalikų Bažnyčioje, kuri savo galva ir neklaidingu autoritetu turi Popiežių, Šv. Petro įpėdinį ir Kristaus Vietininką čia, žemėje, kurio klauso ir kuriam visuose dvasiškuose ir tikibiškuose dalykuose nusilenkia, nes katalikai gerai žino, kad tai yra Dievo tokia valia. O tie, kurie vykdo valią dangiškojo Tėvo, esančio danguje, bus neapvilti, nes tokie įeis į dangaus karalystę, ir, regėdami Dievą, bus laimingi ir palaiminti.

VAIRININKO PASIŽYMĖJIMAI

E. J. K.

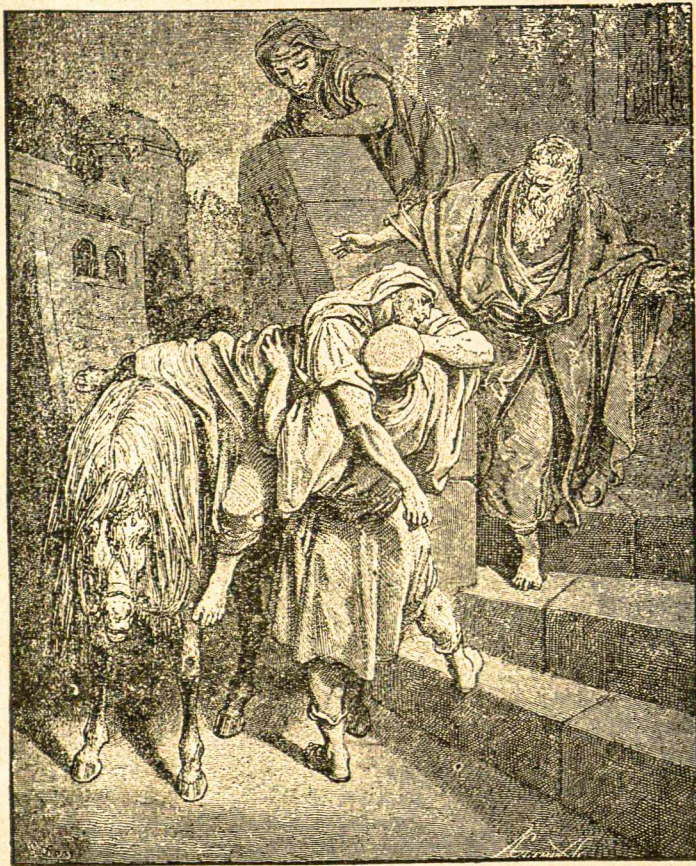
Įdomus yra vieno Afrikos tyrų kareivio, savotiškai išguldytas paaiškinimas, kaip jis gali tebetikėti į Dievą ir Jį mylėti, kada kasdien mato tiek žiaurumo ir kraujo praliejimo. Štai yra jo paties žodžiai: “Žinai kodėl aš tikiu į Dievą? Todėl, kad aš laikau Jį Dievu, Kuris sutvėrė pasaulį, ir vėliau žmogų, gan protingą tvarinį, kuris mąsto, kuris gali atskirti blogą nuo gero. Dievas davė tam žmogui viską. Aš esu tikras, kad Jis tverdamas žmogų, štai ką manė: ‘Jis protingas, Aš jam pavesiu viską ir lai jis valdo pasaulį, bet jis bus Man atsakomingas,’ Dievas pali-

ko mums, o žmogus valdo pasaulį — aš nesakysiu tau kaip jis valdosi ir valdo tvarinius, kuriuos Dievas jam davė — tu gerai žinai. Tiesa, kartą Viešpats buvo pas mus, Jis atėjo ir rado baisiai žmogaus tvarkomą pasaulį. Aišku, pasaulį ir žmogų reikėjo panaikinti. Bet Dievas geras; begalo geras. Jam gaila buvo žmogaus ir Jis sumanė žmonijai palikti įstatymus, kad jie galėtų jais pasiremdami, vėl tapti žmonėmis. Jis atleido net už tai, kad jie Jį išjuokė ir nukankino. Jis grįžo, o žmonija pasiliko turėdama Jo mokslą. Ir štai jau daugel metų, ir tu aiškiai matai kaip žmonija gyvuoja ir kaip valdo kitus tvarinius. Ateis Viešpats dar kartą, bet nemanau, kad Jis bus gailestingas antrą kartą. Tad matai, aš Viešpačiui neprikišu nieko, ir aš tikiu į Jį. Nedariau niekam blogo. Žmonės už tai manęs neapkentė, aš pasitraukiau, esu legijone — atskirtas nuo pasaulio. Aš gyvenu ir atsakau tiktai prieš Dievą. Tad matai dėl ko aš tikintis.”

Tai paprasto, gyvenimo nuskriausto kareivio žodžiai. Pagal teologiją, jo paaiškinimas gal būt kiek klaidingas, bet tie žodžiai pasakyti iš gilumos jo širdies, jie ne veidmainingi, bet nuoširdūs. Kiek daug yra žmonių, kurie ne visai taip mąsto, bet, kurie pastebėję ar pakentėję kokį skausmą ar neteisybę, yra pamanę: “Kaip tai gali būt, Dievas, jei-gu Jis leidžia tokių neteisybių ir skausmų pasaulį?” Toki daug galėtų pasimokinti iš to legijonieriaus žodžių.

Šį rudenį Tėvai Marijonai oficialiai atidaro savo seminariją Hinsdale, Illinois naujokyne. Tenka džiaugtis, kad mes lietuviai galutinai susilaukiam savos lietuviškos seminarijos. Tai yra didelis mūsų tautai laimėjimas. Tiesa, per kiek laiko seminarija bus tiktai marijonų klierikams, bet vėliau išsivystys didelė seminarija, į kurią ateityje Amerikos vyskupai siųs savo klierikus, kurie vėliau dirbs lietuvių tarpe. Tai nėra tuscia sva jonė arba per didelis dalykas tikėti — kiek metų atgal Marijonų Kolegijoje mokinosi tiktai tie studentai, kurie norėjo tapti marijonais — o dabar jau Thompsono Marianapolis pajėgia ruošti lietuvius bernaičius visoms pasaulinėms profesijoms.

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Šv. Luko 10, 23-37

NUO metu Jėzus tarė savo mokyti-
niamis: Palaimintos akys, kurios
mato, ką jūs matote. Nes aš sakau
jums: daug pranašų ir karalių no-
rėjo matyti, ką jūs matote, bet ne-
matė, ir girdėti, ką jūs girdite, bet
negirdėjo.

Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gun-
dyti ir sakė: Mokytojau, ką aš turiu daryti,
kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą? Jis pa-
klausė jį: Kas parašyta įstatyme kaip skai-
tai? Tas atsakydamas tarė: Mylėsi Viešpatį,
savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo sie-
la, visomis savo jėgomis, visomis savo min-
timis, ir savo artimą, kaip pats save. Jis

jam tarė: Gerai atsakei; tai daryk ir būsi
gyvas. Bet anas, norėdamas pats save pa-
teisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artimas?
Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus
ėjo iš Jeruzalės į Jėriką. Jis pateko tarp
galvažudžių. Tie apiplėšė jį ir, sužeidę jį,
nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko,
kad tuo pačiu keliuėjo vienas kunigas ir,
matydamas jį, praėjo. Taip pat ir lėvitas, at-
siradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vie-
nas gi keleivis samaritonas ėjo pro jį ir jį
pamatęs buvo gailėstingumo sujudintas. Jis
prisiartinio, aprišo jo žaizdas, užpylęs alie-
jaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nu-
gabeno į užėigą ir rūpinosi juo. Kitą dieną
jis išsiėmė du denaru, padavė užėigos savi-
ninkui ir tarė: Rūpinkis juo ir jei ką viršaus
išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu. Kas iš šitų

trijų tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių. Jis atsakė: Tas, kurs jam parodė gailėstingumo. Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk panašiai.

Lekcija

2 Kor. 3, 4-9.

BROLIAI: Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes būtumėmė savaimė tinkami ką nors manyti lyg savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinkamus būti naujos Sandaros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, dvasia gi gaivina.

Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi nebus didesnėje garbėje dvasios tarnystė. Nes jei pasmerkimo tarnystė yra garbė, daug gausiau turi garbės teisybės tarnystė.

Apaštalo Reikalavimas Pripažinti Jo Tarnystę

Neteisingi mokytojai pamažu išgalėjo į Korinto krikščionių draugiją ir stengėsi žeminti Šv. Povilą, draugijos įsteigėją, platindami įvairias klaidas. Kad pasitikėjimą pelnyjus, jie naudojo rekomendacijos laiškus, nuduodami, juos esą gavę iš tikinčiųjų, kurie turi gerą vardą. Prieš šiuos melagingus mokytojus, Šv. Povilas apgina save, nurodydamas savo darbus, įrodo dalyko tikrumą, kad jis pirmutinis skelbė jiems Evangeliją, ir juos padarė gerais krikščionimis. Tačiau, Šv. Povilas nepamatuoja šių teisingų reikalavimų jo veikla ir nuopelnais, bet tarnystė, kuria Dievas jį apdovanojo ir reikalauja, kad šita tarnystė būtų pripažinta ir branginama.

1. Šv. Povilas kaipo Kristaus Apaštalas turėjo trilinką tarnystę. Jis buvo mokytojas, kunigas ir ganytojas. Šita trejopą tarnystę jis turėjo ne iš savęs, bet iš Dievo, Kurs jam davė ją ir padarė jį tinkamą vykdyti ant žemės Dievo darbą. Kristus pašaukė jį eiti mokytojo, kunigo ir ganytojo pareigas. Kristus

sako: “*Povilas yra man rinktinis indas, kad nešty mano vardą pagonių, karalių ir izraelio vaikų akyvaizdon*” (AD. IX, 15). Patsai Šv. Povilas sakosi: “*Man visų šventųjų mažiausiam yra duota ta malonė skelbti tarp pagonių neištiriamus Kristaus turtus*” (Ef. III, 8). Mokslas, kurį Šv. Povilas mokino, taip pat, ne žmogaus išrastas, bet Dievo duotas: “*Taigi, aš sakau jums, broliai, kad mano apskelbtoji evangelija ne žmonių mokslas; nes ne iš žmogaus aš ją gavau ir išmokau, bet Jėzaus Kristaus apreikšimu*” (Gal. I, 11-12). Jis gerai suprato apreikštą tiesą, kad skelbti ją buvo ne jo darbas, bet Dievo malonės veikimas.

Kristus, taip pat jį padarė kunigu, kaip jis pats rašo: “*Tegul žmonės žiūri į mus, kaip į Kristaus tarnus ir Dievo paslapčių teisėjus*” (I Kor. IV, 1). Kada jis aukojo Šv. Mišių Auką, krikštijo, šventino kunigus, konsekrovo vyskupus, ar kitus sakramentus teikė, jis darė ne savo vardu, bet Kristaus, Kurs davė jam galią ir valdžią visas kunigiškas pareigas atlikti.

Kristus, taip pat, padarė jį ganytoju, kaip jis pats save vadina [Apaštalu, pašauktu ne žmonių ir ne žmogui tarpininkaujant, bet Jėzaus Kristaus, ir liūdi, kad Kristus davė jam apaštališkąją valdžią valdyti tikinčiuosius. (Gal. I, 1). Kada jis įsteigė krikščionių draugijas, sutvarkė tikinčiuosius, padirbdino įstatus bei taisykles, ir juos lauzantiems uždėjo bausmę. Jis veikė ne savo valdžia, bet dieviškos pasiuntinybės ir valdžios galybe, kaipo Kristaus atstovas.

2. Kaip Šv. Povilas ir kiti Apaštalai, taip jų įpėdiniai, Katalikų Bažnyčios vyskupai ir kunigai, turi šią trejopą tarnystę, ne iš savęs, bet iš Jėzaus Kristaus, ir jie veikia Kristaus vardu. Jie skelbia ne savo, bet Dievo žodį. Jie apsako tikrai Katalikų Bažnyčios mokslą, kuri yra tiesos piliorius ir pamatas. Todėl kiekvienas katalikų kunigas gali sakyti su Kristumi: “*Mano mokslas ne mano, bet to, kurs yra man siuntęs*” (Jon. VII, 16).

Mūsų pareiga gerbti vyskupus ir kunigus kaipo mokytojus Dievo įgaliotus ir užtvirtintus, tēmyti ką jie mokina kaipo Dievo žodį, ir priimti tikinčia šrdimi. Neveizint, ar tas, kurs skelbia Dievo žodį, bus mokytas ir maldingas, kaip tam, kurs geria gerą vyną

iš auksinio ar stiklinio indo. Šv. Augustinas labai tinkamai pažymi: *Kas aš esu, tik maišas arba gurbas, kuriuo dieviškasis Sėjėjas pasinaudoja sėti dangiškąją sėklą? Jis apdovanojo mane, sudėdamas manyje tą, ką beriu tarp jūsų; nežiūrėkite gurbo kokybės, bet tėmykite sėklos gerumą ir Sėjėjo galinumą bei aukštybę.* Todėl uolieji krikščionys visais laikais klausėsi vyskupų ir kunigų tikybiškų pamokinių su didžiausia pagarba. Konstantinas Didysis, kad parodžius Dievo žodžiui pagarbą, klausydavo jo stačias išstis valandas. Kartą jo paprašyta sėstis, jis atsakė: *Aš laikau tai nuodėme klausyti Dievo žodžio sau pataikaujant ir neatydžiai klausant.* Labai klaidingai elgiasi tie, kurie už nieką laiko pamokslus ir pamokinius, jų neklauso, kritikuoja ir išjuokia. Kristaus žodžiai taikomi jiems: *Kas mane niekina ir nepriima mano žodžių, tas turi savo teisę. Žodžiai, kuriuos aš kalbėjau, jie teis jį paskučiausioje dienoje* (Jon. 12, 48).

Kada kunigai aukoja Šv. Mišių Auką ir teikia sakramentus, jie veikia kaipo Kristaus atstovai. Šv. Mišiose Kristus yra Aukotojas ir Auka; laikantis Mišias kunigas yra tiktai įrankis, kuriuo Kristus naudojasi aukoti save. Šv. Augustinas sako: *„Kas gal būt garbingesnio, kaip pasitikėti altoriumi, ant kurio aukojama Auka, kur mūsų Viešpats yra Kunigas, kaip parašyta: Tu esi Kunigas per amžius pagal Melkisedeko parėdymą.*“ Tas pats yra teikiant sakramentus. Kunigai teikia juos ne savo, bet Kristaus vardu, kaipo Jo patarnautojai. Kada kunigas atleidžia nuodėmes nusidėjėliui, tas pats, kaip ir Kristus jam atleistų: *„Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos*“ (Jon. 20, 23). Kaip privalome būti Dievui dėkingi už malonės priemonės, kurias mums kunigo patarnavimu teikia, ir kaip uoliai privalome jomis naudotis mūsų išganymui! Džiaukimės, kad mes turime kunigus, kurie gali atleisti visas mūsų nuodėmes, net ir sunkiausias atgailos sakramente, ir kurie gali duoti mums Patį Jėzų Kristų Šv. Komunijoje, visų malonių Davėją, kaipo mūsų sielų peną ir maistą.

Kuomet kunigai, jų dvasiškių viršinių valdžia, daro įvairius patvarkymus tikinčiųjų gerui, jie ir čia veikia kaipo Kristaus atstovai. Kristus sako: *Kas jūsų klau-*

so, tas manęs klauso; kas jus niekina, mane niekina. Kas gi mane niekina, niekina tą, kurs yra mane siuntęs“ (Luk. 10, 16).

Įsidėkime giliai širdyje šiuos žodžius, gerbkime mūsų vyskupus ir kunigus, būkime jiems klusnūs. Šv. Povilas mus ragina žodžiais: *„Klausykite savo vyresniųjų ir būkite jiems pasidavę; nes jie budį, kaip tie, kurie duos apyskaitą už jūsų sielas, kad jie tai darytų su džiaugsmu ir nedūsaudami; nes tai nebūtų jums naudinga*“ (Žyd. 13, 17).

VAIRININKO PASIŽYMĖJIMAI E. J. K.

Rekolekcijos — tai tikra žodžio prasme dvasinės „vakacijos.“ Žmogus kuriam laikui — dažniausiai savaite, atsišalina visiškai nuo pasaulio, nuo žmonių, nuo kasdieninių reikalų ir rūpesnių, nuo visokio sielai svetimo, ir per tą laiką duoda jai atsikvėpti, sustiprinti jėgas, įgyti naujas, sutaisyti dvasinę sveikatą ir nustatyt ateičiai regulas tos sveikatos palaikymui.

Didžiama katalikų mano kad rekolekcijos reikalingos tik vienuoliams-ėms ir kunigams. Tai klaidinga nuomonė. Pasauliečiai ypatingai gali daug, labai daug, naudos gauti iš tokių „vakacijų.“ Bažnyčia pakartotinai ragina visus, kurie gali, pasinaudoti rekolekcijomis. Tik labai deja kad didelė didžiama katalikų nepajėgia tai padaryti. Yra daug vietų, vyrams vyrų vienuolyuose, moterims moterų vienuolynuose, kur rekolekcijos yra duodamos. Kurie kartą atlieka, grįžta metas po meto — taip patinka.

Airijoje nuo senai giliai įsišaknėjusi mašonų draugija vadinama Orange Order. Kiek laiko atgal vienas iš šios draugijos narių dalyvavo savo pažįstamo, kataliko, laidotuvėse. Už tai jis buvo prašalintas iš minėtos prieš-katalikiškos draugijos.

Šv. Laurinas Justinionas niekačos, kad ir didžiausioje kaitroje, neimdavo nei lašelio vandens tarp valgių. Paklaustas kam jis taip nepaprastai save prisimarina, atsakydavo: *„Jei mes negalime dabar pakęsti šį mažą troškulį, kaip pakęsimė skaistyklės ugnį?!”*

Kun. Elliott.

ŠVČ. PANOS MARIJOS PALAIMINTOJI MIRTIS

Viena graži legenda paduoda, kad Arkangelas Gabrielis pranešė Švenčiausiajai Panai Marijai, Jos atsiskyrimo dieną su šiuo pasauliu. Ji apie tai pasakė Šv. Jonui. Padavimas praneša, kad Jos mirties valandai priartinus, Apaštalai susirinko į Jeruzalę ir apstojo Jos lovą. Šį atsitikimą 451 metais minėjo Jeruzalės vyskupas, Šv. Juvenalis Kalcedono susirinkime. Šv. Alfonsas rašo: "Švenčiausioji Pana Marija maldavo Apaštalus, po Jos mirties palaidoti Jos kūną. Šv. Jonas Damascenas pasakoja, kad Švč. Panelė palaimino Apaštalus, ir įsakė Šv. Jonui, po Jos mirties atiduoti Jos du drabužiu dviem mergelėm, kurios tarnavo Jai nekurią laiką. Ji tada atsigulė pilna džiaugsmo širdimi laukdama mirties, ir Josios dieviškojo Sužiedotinio, kuris neužilgo turėjo ateiti ir Ją paimti su savimi į palaimintųjų karalystę, kurios Ji visuomet iš visos širdies troško. Štai, jau Ji jaučia širdyje didelį džiaugsmą. Jos gi Sužiedotinio pasiuntinys pripildė Ją maloniu, nauju saldumu. Šventieji Apaštalai matydami, jogei Marija neužilgo apvais šią ašarų pakalnę ir atsiskirs su jais, apsiliejo ašaromis ir atsiklaupė prie Jos lovės gailiai verkė. Vieni bučiavo Jos kojas, kiti prašė Josios specialio palaiminimo, kits pavedė Jai ypatingą reikalą, ir visi pilna širdimi skausmo graudžiai verkė, nes jie turėjo atsiskirti su jų maloniausia Ponia. Ji, jų mylimiausioji Motina, visus apgailėstavo ir guodė, pažadėdama vieniems savo globą, kitus palaimindama su ypatinga meile ir kitus drąsindama darbuotis pasaulio

atvertimui; Ji ypatingai pasivadino Šv. Petrą, kaipo Bažnyčios Galvą, ir Jos Sūnaus Jėzaus Kristaus Vikarą ir ypatingu būdu priminė jam tikėjimo platinimą, prižadėdama jam Jos ypatingą iš dangaus globą. Bet ypatingiausiu būdu Ji pasivadino Šv. Joną, kuris Švenč. Motinos persiskyrimo valandoje buvo labiau nuliūdęs negu visi kiti. Dėkingiausioji Motina, prisimindama visą jo meilę, rūpestį ir nuoširdų patarnavimą Jai suteiktą per visus tuos metus, kuriuos Ji pergyveno čia žemėje nuo Jos Sūnaus mirties, tarė jam su dideliu malonumu: 'Mano Jonai, aš tau dėkoju už visą pagelbą, kurią esi man suteikęs; mano sūnau būk tikras, jog už tai tau visuomet būsiu dėkinga. Jei dabar tave apleidžiu, aš melsiu už tave. Pasilik ramybėje šiame gyvenime kol mes susitikime danguje, kur aš tavęs lauksiu. Mano numylėtas sūnau, nepamiršk visuose savo reikaluose šauktis prie manęs, nes aš niekuomet tavęs neužmiršiu. Mano sūnau aš laiminu tave, aš palieku tau mano palaiminimą; pasilik ramybėje. Dievas tebūnie su tavimi!'

Marijos palaimintoji mirtis vis artėjo. Dieviškoji meilė savo palaiminta ir degančia liepsna vis kas kart trumpino Švč. Panelės žemiškąjį gyvenimą ir dangiškoje Dievo meilės ugnyje skyrėsi su šiuo pasauliu. Angelų karuomenė atvyko Ją pasitikti pasiruošę didelio džiaugsmo iškilmėms lydėti Švč. Panelę Mariją į dangiškąjį rojų. Marija išvydus šventasias dvasias buvo linksma, tik ne pilnai, nes Ji dar nemato savo numylėto Jėzaus, Kurį visa širdimi mylėjo. Ji dažnai

kartojo angelams, kurie atvyko Ją pasveikinti: 'Aš maldauju jūsų, o Jeruzalės dukterys, jei jūs rasitė mano numylėtinį..... pasakykite jam, jog aš alpstu iš meilės. (cant. V, 8). O šventieji angelai! O palaimintieji dangiškosios Jeruzalės gyventojai! Jūs miniose atėjote, idant mane maloningai suramintumėte, už tai širdingai dėkoju, tačiau, jūs visi manęs pilnai nepatenkinate, nes aš dar nematau mano Sūnaus ateinančio mane palinksminti. Tad, eikite, jei jūs mane mylite, grįžkite į dangiškąjį rojų ir pasakykite mano Mylimajam, kad aš iš meilės alpstu. Pasakykite Jam ateiti, ateiti tuojau, nes aš mirštu su troškimu Jį matyti.'

Marijos Dangun Paėmimas

Švenčiausioji Panelė Marija atsiskyrė su šiuo pasauliu su palaiminimu visai Bažnyčiai. Marijos palaimintoji mirtis buvo panaši į miegą ir todėl Motina Bažnyčia pareiškdamą Jos šventą mirtį, sako, jog Ji užmigo šiam pasauliui. Ji užmigo šiam pasauliui akyvaizdoje visų Apaštaly, kurie atjausdami savo mylimiausios Motinos brangų atsiskyrimą, su pilna gailėsčio širdimi, gailiai verkė. Ak, koks tai buvo jiems skausmas.

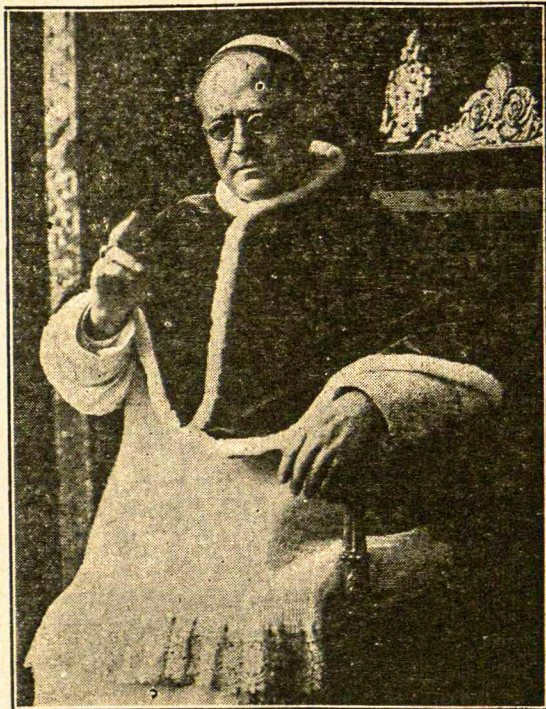
Marijos palaimintas kūnas buvo palaidotas; tačiau jis neturėjo sugesti. Josios siela vėl susivienijo su kūnu, ir Marija su siela ir kūnu buvo paimta į dangų. Danguje Jos mylimiausiojo Sūnaus Ji apvainikuota kaipo dangaus ir žemės Karalienė. Tenai ant sosto, kuris neturi sau lygios didybės, Marija pasiliks per amžius Danguos Karalienė. Ji savo garbe, didybe ir kilnumu nepalyginamai augščiau stovi nž visus angelus ir šventuosius ir nuolatos rūpinasi mumis kaipo mūsų mylimiausioji Motina.

Suliet. V. P. Gražulis, M. I. C.

VAIRININKO PASIŽYMĖJIMAI

E. J. K.

Vienintėlis Amerikoje anglų kalba katalikiškas dienraštis, Catholic Daily Tribune, šiomis dienomis varo intensyvią kampaniją įgyti lygiai 30,000 prenumeratorių. Tokio skaičiaus reikia kad dienraštis pajėgtų be pašalinės paramos veikti. Tam skaičiui pasiekti reikia dar apie tūkstantį skaitytojų. Palyginamai, mūsų dienraštis "Draugas" turi apie 15,000 prenumeratorių.

Šv. Tėvas Laimina Marijonams

Suteikė privačią audienciją vienuolijos atgavimui 25 metų sukaktuvių proga.

Popiežius pavadino arkivyskupą Matulevičių "Šventu Vyru"

RYMAS. — Popiežius Pijus XI per Švenčiausios Marijos Panos Škapliernos šventę, liepos 16 d., privatinėje audiencijoje Vatikano rūmuose priėmė Marijonų kongregacijos generalį viršininką ir visus gyvenančius Ryme marijonus 25 metų sukaktuvių proga nuo šios vienuolijos atnaujinimo. Šv. Tėvas maloniai prakalbėjo į atsilankusius marijonus, nurodydamas jų darbuotės gaires, kunigams statė pavyzdžiu naujai kanonizuoto kunigo šv. Jono Bosko dvasią, suteikė visiems apaštališką palaiminimą ir kiekvienam savo ranka davė atminčiai po didoką medalikėlį su šv. kunigo Jono Bosko paveikslu ant vieno šono ir Popiežiaus Pijaus XI — ant kito.

Istorinės audiencijos proga, marijonai įteikė Popiežiui didelį aliejiniais dažais ant

NEKALTO KRAUJO SKAIČIAI

*Nuo skudurninko — prie bedievių vado.
Kiek sudeginta Dievo namų ir išžudyta ti-
kinčiųjų. Dukters žodis tėvi. Šūvis.*

Prieš karą Kopelis buvo paprastas žydelis. Jis turėjo mažą maisto krautuvėlę Odesoje, bet karo metu iškilo. Jam pasisėkė prisitaikinti prie 27-os pėstininkų divizijos vado, kuriam jis kažkoku būdu pasitarnavo. Jis ištraukė jo 7 metų sūnų iš vandens, žodžiu, išgelbėjo skęstantį, ir nuo to laiko liko nuolatinis tos armijos šieno ir avių pristatintoju. Jau 1915 metų pradžioj Kopelis buvo turtuolis.

Kopelis turėjo gražią dukterį. Duktė pamilo vieną kataliką kareivį, pabėgo nuo tėvo, persikrikštino ir už jo ištekėjo. Kopelis dėl to buvo labai susirūpinęs ir, žinoma, užpyko ant visų katalikų. Tatai dar būtų niekis. Blogiausias Kopelio gyvenimo įvykis buvo, kai 27-os divizijos vadas pasikeitė ir neteko Kopelis savo turto šaltinio. Jis pradėjo rizikingus bižnius, nustumus, pagaliau griebėsi prekiauti kokainu ir visiškai neteko turto.

1916 metais, kada prasidėjo Rusijoje slapto bolševikų judėjimas, jis prisidėjo prie jo ir atsargiai nešiojo visokius proklamacijų lapelius po kareivines. Kai kada jis nuvykdavo ir į frontą, bet, žinoma, bijodamas, kad negautų nuo karininkų į kailį, lapelius išmėtydavo ir grįždavo į bolševikų štabo skyrių Petrapily. Ten girdavos, kad visus lapelius išdalinęs kareiviams. Už tai jį pagirdavo ir duodavo jam pinigų.

audeklo pieštą Marijonų vienuolijos atnaujintojo arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus paveikslą. Priimdamas garbingo arkivyskupo paveikslą Šv. Tėvas priminė malonius santykius, kuriuos turėjęs su arkivyskupu Jurgiu Matulevičium, aukštai vertino doringumą ir pavadino jį "Šventu Vyrų."

Pasibaigus audijencijai, Tėvų Marijonų vienuoliją Ryme atlanė Šv. Petro bazilikos ir universiteto "Angelicum" atstovai, kad pareikšti Marijonų kongregacijai geriausių linkėjimų 25 metų atgaivinimo sukaktuvių proga. Į jų kalbas atsakė Marijonų viršininkai, gi klierikų vardu dėkojo klierikas Vincas Černius.

Tuo metu Leninas ir jo sėbrai gyveno Šveicarijoje ir buvo tikrieji bolševikų vadovai. Jie siūsdavo į Rusiją visokius įsakymus, pamokymus, kaip greičiau galima sukelti Rusijoje revoliuciją, leisdavo bedieviškus raštus ir knygas. Kopelis ir ten buvo nuvykęs. Ten jis gavo pinigų, pagyrimų ir, žinoma, visokių, kurstančių lapelių prieš carą ir jo vakcininkus.

2.

1917 metais nuvertė carą, susidarė demokratinė Kerenskio vyriausybė. Atvažiavo Leninas, Trockis ir kiti užbliombuotuose vokiečių vagonuose į Rusiją ir įvedė bolševikišką tvarką. Atsirado ir Kopelis. Jis landžiojo pas bolševikų vadus, kurstė visus ko greičiausia išžudyti kunigus, popus, uždaryti arba padegti cerkves, bažnyčias, sunaikinti vienuolynus, suardyti visą Bažnyčią ir atiduoti šėtono globai. Bolševikų vadai ir be jo buvo nusistatę sunaikinti visa tai, kas dora, šventa, išplėsti iš žmonių širdžių religijos jausmą, meilę Dievui, bet Kopeliui, kurs pas bolševikus turėjo gerą jų darbininko vardą, pasisėkė įkalbėti neatidėliojant griebtis to darbo. Lenino įsakytas, švietimo komisaras Lunačarskis pavedė vienam komunistui ir Kopeliui suorganizuoti vieną slaptą, kitą viešą bedievių organizaciją kovai su Bažnyčia. Čia Kopelis tuoj griebėsi darbo. Jo žinioj buvo baisioji Č. K. (mūsiškai slaptoji politinė policija) ir kitos neaiškios įstaigos, kurios apliejo visą Rusiją nekaltu krauju, nuo kurio kiekvienam žmogui plaukai šiaušias.

3.

Rusų emigrantų ir pačių komunistų spaudos žiniomis visoj Rusijoje 807,541 cerkvė ir 18,072 bažnyčios buvo uždarytos. Iš jų 21,047 cerkvės sudegintos, 219,095 cerkvės ir 14,005 bažnyčios paverstos pasilinksminimo namais. Likusios paverstos muziejais, gyvenamais namais, teatrais, kinematografais, o kitos tiesiog karo sandėliais.

Dėl bažnyčių ir cerkvių uždarinėjimo bei deginimo, dėl tyčiojimosi iš Dievo namų daug žmonių priešinosi. Priešinančiųjų ir protestuojančių dėl tokių darbų buvo sušaudyta ir kalėjimuose numarinta 78,001 žmonės,

vien Orlovo gubernijoje tik per du metus sušaudyta 8,052 žmonės.

Nuo pat pradžios revoliucijos, apytikriai imant, rusų dvasininkų sušaudyta 90,704, kunigų 8,014, iš jų tarpo 31 lietuvis. Kalėjimuose mirė 73,888, badu mirė arba buvo užplakti, nukankinti 100,750. Tikinčiųjų ir šiaip žmonių mirė 17,000,000.

Kopelis ir jo sėbrai tuos skaičius žinodami trynė rankas. Atrodė, kad tas nekaltas kraujas jiems davė džiaugsmo. Jis be jokio perstojo su savo bučelių būriais slankinėjo po visą Rusiją, žudė jos geriausius sūnus, ir krovė auksą arba siuntė jį į užsienį.

4.

Leninas mirė. Susipyko tarp savęs kruvinieji valdovai ir viens kitą ėmė ėsti. Iškilo kaukazietis, armėnas batsiuvis Stalinas, Tročkį išsiuntė į užsienį, kitus įkišo į kalėjimus arba sušaudė. Buvo pasidarę rietai ir Kopeliui. Mat, Stalinui buvo pranešta, kad Kopelis jau per daug prisigrobė aukso. Kopelis sukrucho. Jis surado sau buvusią šarlatanų, pasiėmė juos pagalbininkais, išleido laikraštį "Bedievis" ir išspausdino milijonus begėdiškų knygų, laikraščių, šmeižiančių katalikus, šv. Tėvą ir patį Dievą. Nuo tų laikraščių ir knygų rusų valstiečiai kratėsi kaip nuo apkrečiamos ligos. Tačiau Kopelis su tokiais mokėjo apsidirbti. Sužinojęs, kuris kaimas jo lapelius išmetė po laukus, jis visus suimdavo, sočindavo į kalėjimus, kaltindamas priešrevoliuciniu veikimu ir daugumą sušaudydavo.

Po Lenino mirties vien iš bedievių organizacijos priežasties buvo sušaudyta 2 milijonai 300 tūkstančių valstiečių: jų tarpe 900,072 moterys, 14,000 moksleivių ir 47,500 dvasininkų.

Ir dar prieš pusę metų laiko tas paprastas Odesos žydas būtų nusipelnęs keletą ordenų, jei ne duktė...

5.

Kopelio duktė apsikrikštinus gavo Zenonos vardą. Jos vyras, atitarnavęs kariuomenėn, norėjo grįžti į savo kraštą, bet neįstengė ir paliko Rusijoje. Jis gyveno Maskvoje, dirbo braižytojo amatą ir slėpė pas save tą kunigą, kurs pakrikštijo jo žmoną. Ir kasnį duonos šiai dienai turėdavo, nors kiekvieną dieną dėl savo likimo drebėdavo, bi-

jodami, kad komunistai jų paslapties nesužinotų.

Zenona buvo labai religinga ir labai sieloji dėl savo tėvo darbų.

Ir Zenona ilgai rankas sudėjęs sėdėti netvėrė. Ji ir savo vyrą, ir artimesnius kaimynus prikalbėjo eiti į kaimus skelbti Dievo žodį ir priešintis jos tėvo tironiškiems darbams.

— Kunigėli, juk Dievas reikalauja aukų, — sakydavo ji. — Juk ir Kristus mirė dėl mūsų ant kryžiaus, tad kodėl mes negalim dėl jo mirti.

Ir kunigo širdis skausmu virė, ir per skruostus riedėjo karštos ašaros, kai jis išgirdavo, kad tiek ir tiek bažnyčių sudeginta, o būriai tikinčiųjų šaudomi arba pūva kalėjimuose. Ir vieną vakarą jis pasakė:

— Vardan Dievo Tėvo, Sūnaus ir Dvasios šventos. Einam!

Jų išėjo nedidelis būrelis; šeši vyrai ir dvi moterys. Bet jie buvo stiprūs. Jie galėjo nugalėti čidžiulę armiją, nes su jais buvo Dievo palaima.

6.

Pasibaigė vokiečių inžinierių teismas. Juos nuteisė ilgiems metams sėdėti kalėjimuose už kažkokią ekonominę kontrevoliuciją. Į teismo salę atvedė aštuonis žmones, šešis vyrus ir dvi moteris. Tai buvo kunigas, Zenona, jos vyras ir draugai. Juos kaltino už kontrevoliucinį veikimą, t. y., už tai, kad kunigas nešiojo po kaimus šv. Raštą, skelbė Dievo žodį, o Zenona ir jos draugai jam pagelbėjo ir naikino bedieviškas knygas. Į teismo posėdį atsilankė daug žmonių, jų tarpe buvo ir Kopelis kaip svarbiausias liudininkas. Kaltinamieji žiūrėjo į teisėjus išdidžiai, nors, matyt, buvo suvargę ir sumušti. Išdidūs buvo kunigas ir Zenona. Kopelis nenuleido savo žvilgsnio nuo kaltinamųjų. Jis žiūrėjo tai į kunigą, tai į savo dukterį Zenoną, ir jo juodi akiniai ant didelės kumpuotos nosies smarkiai šokinėjo ir visas veidas trūkėjo kaip drugio krečiamas. Zenona žvilgterėdavo į jį, ir vėl su skausmu nusi-grįždavo ir šnekėjo su savo draugais, nors ir jos veide matėsi didelis susijaudinimas.

Pagaliau Kopelis neiškentė. Kaip tik teismo pirmininkas, toks pat žydas kaip ir jis, paklausė, ar kaltinamieji prisipažįsta pla-

tinę šv. Raštą, Kopelis atsistojo, atsigrįžo į savo dukterį ir sušuko:

— Sore, atsisakyk nuo savo kvailysčių!

Zenona atsistojo, skausmingu žvilgsniu permetė tėvą ir balsu prakalbo:

— Aš ne Sorė, bet Zenona. Ne aš turiu atsisakyti nuo savo tikrojo tikėjimo, bet tu, Kopeli, mano tėve, kurs sukruvinai savo rankas niekšišku darbu, susiprask ir mesk Rusijos budelio darbą.

Ir atsigrįžus į teisėjus tęsė:

— Nors man gėda prisipažinti, bet mano Dievas, mano krikščionių tikėjimas įsako man tai ir aš prisipažįstu. Kopelis, mano tėvas! Jis paprastas smulkus spekuliantas, generolo sūnų iš vandens ištraukęs, gavo pas jį tarnybą, buvo susikrovęs turtus ir jų netekęs prisimetė prie bolševikų ir, juos visą laiką apgaudinėjęs, apsuko jų galvas ir liko jūsų kruvinauoju tarnu. Jis žudo milijonus nekaltų žmonių, bet žinokit, kad jis ne, veltui tai daro. Tikėkit man, aš sakau, aš jo duktė! Ir kai jis matys, kad nebegali daugiau aukso išgauti, jis išbėgs.

Teismo pirmininkas mėgino ją sutrukdyti, bet Zenona nesidavė. Ji dar garsiau kalbėjo:

— Už ką jis mus areštavo, už ką jis mus nori sušaudyti? Ar mes kalti? Mes ėjom į kaimą, davėm skaityti žmonėms šv. Raštą, raginom ieškoti stiprybės ir paguodos Kristuje. Sakėm, kad žydas Kopelis degina bažnyčias, šaudo kunigus ir nieku nekaltus žmones, tik todėl, kad jis nori daugiau aukso prisigrobtį.

Zenona atsisėdo. Atsisėdo kunigas ir kiti kaltinamieji. Tik Kopelis, visą laiką čia pabalęs, čia įraudęs, griebė brauningą ir paleido šūvį į savo dukterį. Zenona suvaitojo, griebėsi už krūtinės ir parvirto ant grindų.

Visi sujudo. Tik kunigas, ties ją priklaupeš, kažką jos išklausė ir, padaręs kryžiaus ženklą, atsigrįžo į pabalusį drebantį jos vyrą, susirinkusius, balsu tarė:

— Zenona mirė ir savo tėvui atleido... Ji krikščionė.

Vyras apsikabinęs mirusią Zenoną ėmė balsu verkti, o Kopelis nematant, slapta, kaip koks šešėlis, išnyko iš salės.

* * *

Kunigą ir vienuoliką jo draugų nuve-

dė į kalėjimą, nuteisę po 20 metų kalėti.

Zenoną tikintieji palaidojo į kapus, Kopelis, komunistų vadų netekęs malonės, nors už dukters nukovimą ir nenubaustas, pabėgo iš Rusijos ir ilgai bastėsi po užsienius, vaidindamas atsivertėlio rolę. Jam niekur nesisėkė. Paskui jį slankiojo apie 15,000,000 nekaltų žmonių vėlių šešėliai, jis girdėjo 15,000,000 priešmirtinių kančių aičiojimą.

Šiomis dienomis kažkas jį Paryžiuje rado negyvą su pakeltomis akimis į dangų.

Gal gailestingas Dievas ir jam atleido!

Zankas.

KATALIKAMS ĮDOMYBĖS

ROMA. — Grįžęs iš Šv. Amerikos Vals. į Romą J. E. vysk. Petras Būčys, M.I.C., švč. Jėzaus šventėje, šv. Antano rusų bažnyčioje trims jezuitų vienuoliams suteikė kungo šventimus.

— Šventasis Tėvas Pijus XI išvyko atostogauti į Castel Gandolfo, 17 kilometrų nuo Romos ant Albanų kalnų.

Šventasis Tėvas išvažiavo automobiliu rugp. 1 d. tyliai ir ramiai, be jokių ceremonijų. Tikintieji Castel Gandolfo sutiko Šventąjį Tėvą su didžiausiu pagarba. Popiežius suteikė jiems savo specialį palaiminimą. Šventasis Tėvas ir atostogų metu tęs savo bažnytinius veikimus.

— Romoje pradėta tyrinėti šventumo rodymai Architekto Aristido Leonari, kuris buvo artimu Pijaus X tarnautoju.

— Romoje, liepos 30 d., šv. Ignatijaus bažnyčioje įvyko gedulo pamaldos už nužudytą Austrijos kanclerio Dollfusso sielą. Kar dinolas Marchetti Selvaggiani suteikė mirusiam absoliuciją.

Šventasis Tėvas davė leidimą, kad Dollfusso palaikus nukeltų į Gedaechnis bažnyčią, Vienoje, ir padėti šalia mons. I. Seipelio palaikų.

— Dėl kanclerio Dollfusso nužudymo Šventasis Tėvas Pijus XI pasiuntė užuojautos žodį Austrijos prezidentui Miklas, o per jį ir visai katalikiškai Austrijai. Popiežius laimina Austriją ir meldžia Dievo, kad šis kraštas susilauktų ramybės.

— Belgijos katalikės jaunuolės šventė savo sąjungos 10 metų sukaktuves. Birželio 24 d. 50,000 merginų choras giedojo šv. Mišias, kurias laikė J. E. Kardinolas van Roey.

Merginos buvo uniformuotos; gražiai susiskirsčiusios lygiomis kolumnomis. Dalyvaavo jų iškilmėje Kardinolas, Popiežiaus Nuncijus ir vyskupas Meyers iš Londono.

— Belgijos Jaunuolių Są-ga turi 80,000 narių.

ŠVČ. MARIJOS P. Į DANGŲ ĖMIMO ŠVENTĖ

EVANGELIJA

Luko 10, 38-42.

ANUO metu Jėzus įėjo į vieną miestelį, ir viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. Ji turėjo seserį, vardu Mariją, kuri atsisėdus prie Viešpaties kojų, klausėsi jo žodžių. Morta turėjo daug visokio darbo su patarnavimu. Ji sustojo ir tarė: Viešpatie, tau nerupi, kad mano sesuo paliko tarnauti mane vieną? Sakyk tat jai, kad ji man padėtų. O Viešpats atsakydamas jai tarė: Morta, Morta! rūpinėsi ir esi nerami dėlei daugelio dalykų; reikalinga gi tik vienas. Marija išsirinko geriausią dalį, kuri nebus iš jos atimta.

Bažnyčia kas metas, rugpiučio 15 d., iškilmingai švenčia, primindama mums Švč. Panelės Marijos palaimintąją mirtį ir Jos garbingąjį dangun paėmimą, nes reikalinga buvo pirm įeinant į dangų mirtį. Vis vien, ar mes svarstome švenčiausios Panelės mirtį, ar dangun paėmimą, šios dienos Evangelijoje Kristaus žodžiai taikomi Jai: *“Marija iš-*

sirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš Jos atimta” (Luk. 10, 42).

Taip, Švč. Panelė išsirinko geriausią dalį savo mirties valandoje, nes Ji savo skaisčiausiąją sielą atidavė į Švč. Trejybės rankas. Jos mirtis buvo palaiminta, šventa. Ji skyrėsi su šiuo pasauliu, neturėdama jokios baimės, nekentėdama jokio skausmo ir neatjautė jokio neramumo. Ji buvo džiaugsmu pripildyta, kad po valandėlės, išvys Švč. Trejybę, matys savo mylmiausiąjį Sūnų veidas į veidą ir amžinai pasiliks palaimintame, vieno Dievo Švč. Trejybėje, regėjime. Marija buvo laiminga skirdamasi su šiuo pasauliu, bet, po to, Ji buvo daug laimingesnė, nes su kūnu ir siela buvo paimta į dangišką Jeruzalę, dangaus laimę ir išaukštinta virš angelų ir šventųjų.

Paduodantis dievotas tikinčiųjų įsitikinimas, kad Švč. Panelė po Jos mirties buvo su kūnu ir siela paimta į dangų, šv. Jonas Damascenas šiaip pasakoja: *“Tas yra senovinis padavimas, kad Švč. Panelės garbingos mirties metu visi Apaštalai, kurie tautų išganymui keliavo po pausaulį, ūmai susirinko Jeruzalėn. Ten bebūdami, matė angelų pasirody-*

mą ir girdėjo dangiškųjų chorų giedojimą; taip Marija atidavė savo sielą dangiškoje garbėje į Dievo rankas. Jos kūnas, kurs pradėjo stebūklingu būdu Dievo Sūnų, angelams ir Apaštalams himnus giedant, buvo padėtas karstan, ir palaidotas Gethsemane, kur angelų giedojimai tęsėsi tris dienas. Angelams paliovus giedoti, Apaštalai atidarė karstą, nes Tomas vienintėlis, kurs nepribuvo prie Marijos palaimintos mirties, atvyko tik trečią dieną ir geidė atiduoti Jos kūnui, kurs pradėjo, nešiojo ir pagimdė Viešpatį, pagarbą, bet koks buvo nustebimas, neradus karste Jos kūno, o tik drobę, kurioje jis buvo įvyniotas ir jautė labai malonų iš karsto einantį kvapą. Jie uždarė karstą. Nustebę šiuo slaptingu ir stebūklingu įvykiu, jie sanprotavo, kad Jis, Kurs paėmė iš Panelės Marijos sau kūną, tapo žmogumi ir iš Jos gimė, Kurs savo gimimu užlaikė Jos panystę nesuteptą, taip pat norėjo užlaikyti nekaltą Jos kūną nuo sugedimo po Jos mirties, ir pagerbti Ją pirm mirusiųjų visatinio atsikėlimo paimdamas Ją į dangų". Bažnyčia ir šventieji Tėvai remia šį tradicijinį tikinčiųjų įsitikinimą, kad Švč. Panelė Marija su kūnu ir siela paimta į dangų, nes taip privalėjo būti.

Marija yra Dievo Motina, nes Ji pradėjo ir pagimdė Dievo Sūnų, Jėzų Kristų, pasaulio Išganytoją. Kas gali būt panašus šiam Marijos išaukštinimui! Tuomi remdamiesi šventieji Tėvai stato Mariją daug aukščiau visų angelų ir šventųjų ir atžymi Ją jų Karaliene. Šv. Jonas auksaburnis sako: "Marija yra Motina To, Kurs yra amžinojo Tėvo viengimis Sūnus, Kurį angelai ir žmonės išpažįsta visatos Viešpačiu. Nori žinoti kiek šioji Šventoji Pana stovi aukščiau už visas dangiškas galybes? Štai, jie stovi prie Dievo sosto su baine ir drebėdami, užsidengdami savo sparnais veidus, o Ji laisvai prisiartina prie Dievo sosto ir užtaria žmonių giminę pas Tą, Kurį kaipo Motina pagimdė." Šv. Tomas akvinietis sako: "Marija tapdama Dievo Motina apturėjo beveik begaliniai didelę aukštybę dėliai Jos artimo susivienijimo su aukščiausią Gėrybe. Marija gavo nuo savo Sūnaus nenykstančios garbės vainiką, ir sostą virš visų kitų šventųjų ir dangiškųjų dvasių. Jie yra Dievo tarnai, o Ji Jo Motina."

Tikėjimas mus mokina, kad danguje išrinktųjų garbės didybės laipsnis jiems duodamas pagal jų ant žemės pelnytas dorybes ir nuopelnus. "Kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus; ir kas sėja palaiminimuose, palaiminimuose ir pjaus." (II Kor. 9, 6). Marija sėjo palaiminimuose; Ji sunaudojo kiekvieną prigimties ir malonės dovaną kotobuliais. Jos protas buvo nuolatos užimtas gilnimosi geriau pažinti Dievą ir Jo tobulumus. Jos Širdis plakė tik dėl Dievo, iš kurios ugningi meilės troškimai triško. Kiekvieną išvidinį apšvietimą, kiekvieną į gera paraginimą, Ji atsargiai sunaudodavo lavinimosi dorybėje ir padidinti Dievo meilę. Švč. Panelė Marija priimdavo su didžiausiu uolumu malonę ir su ja iš vien veikdavo. Todėl Ji nesuprantamą būdu padidino savo sieloje pašvenčiamąją malonę. Šv. Bonaventura sako: "Švč. Panelė viršija visus šventuosius dorovingo gyvenimo malone ir nuopelnais, tad Ji stovi aukščiau garbės ir atlyginimo malone už išrinktuosius." Šv. Bazilius sako: "Kaip saulės spindėjimas viršija žvaigždžių spindėjimą, taip dieviškos Motinos garbė viršija visų kitų šventųjų garbę."

Kadangi Marija viršija savo dorybėmis ir šventumu visus išrinktuosius, tai Dievas Ją išaukštino, padarydamas dangaus ir žemės Karaliene, kuri džiaugiasi didesne palaima, negu visi angelai ir šventieji. "Kaip saulės užtekėjime žvaigždžių ir mėnulio šviesa išnyksta, taip Marija aptemdo angelų ir šventųjų spindėjimą danguje savo aukštybės šviesa, kad mes juos vos pastebime." (Šv. Petras Dam.). Marija savo mirties valandoje galėjo su didesniu džiaugsmu sušukti, negu šv. Elžbietos namuose: "Mano siela garbina Viešpatį, ir mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje, nes Jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą. Štai, nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta." (Luk. 1, 46—48). Šiandien Marija džiaugiasi dangaus linksmybėmis ir amžinai viešpatauja kaip angelų ir šventųjų Karalienė.

Mariją dangiškosios amžinos garbės vainiku apvainikavo Švč. Trejybė, dangiškasis Tėvas kaipo savo mylimiausiąją Dukterį, dangiškojo Tėvo vienatinis Sūnus kaipo savo garbingiausiąją Motiną, Šventoji Dvasia kaipo savo skaisčiausiąją Sužiedotinę. Džiau-

giasi Jos išaukštinimu dangus ir žemė. Nusilenkia prieš Ją didžiausioje pagarboje visi šventieji, Ją išpažindami savo garbingiausia Karaliene. Gieda Jai giesmes angelų chorai, sveikindami Ją kaip savo mylimiausiąją Ponia. Džiaugiasi ir linksmiasi Jos išaukštinimu Kerubiniai, Srapinai ir visos dangiškos galybės ir atiduoda Jai pagarbą kaipo Dievo Motinai. Krikščionių milijonai kiekvieną dieną ir valandą sveikina Ją kaipo malonės Motiną, kaipo palaimintąją tarp moterų, meldami Jos motiniškosios globos, apsaugos ir užtarymo gyvenime ir mirime, bei baigus šią ašarų pakalnę, amžinai su Ja gyventi danguje ir gerbinti vieną Dievą Švč. Trejybėje.

KATALIKŲ ŽINIOS

— Amerikoje, Brooklyn, N. Y. mirė p. Mikolas Scanlan. Jis buvo katalikiško savaitraščio — Brooklyn Tablet — redaktorius ir trijų kunigų tėvas. Be to jo penkios seserys yra vienuolės.

— Olandijoje yra 8,000,000 katalikų. Jų įtekmė vyriausybėje yra didelė. Katalikai turi 60 dienraščių, kuriu vienas Roterdame turi 60,000 skaitytojų. Aukštesnių ir aukštų mokyklų rasi kiekviename mieste. Draugijos yra skaitlingos, ypač darbininkų rateliai. Katalikiškas veikimas yra taip išsiplėtęs, kad šalis nors protestoniška, bet atrodo katalikiškesnė už kitas šalis.

— Belfastas, Airijoje, virto katalikiškian siu miestu pasaulv. Čia įvyko metinė Airijos Katalikų Tesos Draugijos konferencija. Iš visu Airijos kraštų susirinko 100,000 tikinčiųnių, į Beechmount parką šv. Joną dieną, išklausti Kardinolo MacRory šv. Mišiu. Pamaldose dalyvavo apie 20 Arkivyskupų ir Vyskupų.

Po šv. Mišiu Kardinolas paėmęs švenčiausiąjį, vienuolin, kunigų, vyskupų lydymas ėio procesijoje. Prieš 20 metų į šita parką nė vienas katalikas neturėjo teisės įeiti.

— Įžymus atsivertėlis į katalikų tikėimą prof. Jonas Armitage Staunton iš Notre Dame universiteto, Indiana, bus iššventintas į kunigus rugsėjo mėnesyje. Jis yra 70 m. amžiaus.

— J. E. Guido Beck, O. M. Cap., apaštališkas delegatas Chile valstybės, Pietu Amerikoje, iššventino indijoną Jose Pascal Alcapano į kunigus, Ricon, Chile. Jis yra pirmas araukanų indijonų kunigas. Araukanai yra viena iš didžiausių indijonų tautų Pietu Amerikos.

— Amerikoje moterys jau prisirašė prieš "Padorumo Legijono." Jos pasiryžusios išvalyti visą šalį iš nepadorių filmų.

Įžymus Kinijos Katalikų Akcijos veikėjas p. Lo Pa Hong gyvenęs Shanghai buvo pagerbtas jo 61 m. amž. sukaktuvėse. Vyskupas Haouisse atlaikė iškilmingąsias šv. Mišias. Pasveikinimai gauti nuo Popiežiaus ir nuo apaštališko delegato. P. Lo Pa Hong yra vienas iš didžiausių katalikiškų labdarinių darbų Kinijoje vykintojas.

— Persekiojimai Meksikoje visiškai nesiseka. Katalikiškoji visuomenė darosi daug pamaldesnė. Valstybės buvusis mokslo sekretorius sako, kad katalikų persekiojimas dar labiau paragina liaudį melstis. Tad reikalinga modifikuoti "Reformos Įstatymus," arba visiškai panaikinti.

AMERIKOJE

WATERBURY, Conn. — Vakariene rengiama rugsėjo 16 d. pagerbti kleb. kun. Juozapą Valantiejų, jo 20 metų kunigavimo sukaktuvių proga.

— Waterburietis lietuvis, sunkojo svorio kumštinnikas Eddie Hogan-Juškis išmušė airį Leo Kennedy rungtyne.

BALTIMORE, Md. — Kun. Mendelis išvyko savaitės laikui pasiviešėti pas Tėvelius.

— Ateityje yra rengiamas piknikas Sešlių Kazimieriečių naudai.

LOWELL, Mass. — Liepos 15 d. visi šv. Vardo Vyrų dr-jos nariai priėmė šv. Komuniją "in corpore." Po šv. Mišijų atskaityta maldos prie dr-jos globėjo — Jėzaus Kristaus.

— Šv. Juozapo dr-jos surengtas piknikas gerai navko. Lietuviškos melodijos linksmo atsilankusius svečius.

— Vietiniai teatru savininkai uždarė 5 teatrus. Padorumo legijonas gan veiklus Lowellyje.

— Liepos 15 d. Aušros Vartų Moterų dr-jos narės surengė išvažiavimą į "Salisbury Beach."

MONTELLA, Mass. — Liepos 26 d. š. m. šv. Roko parap. klebonui kun. Jonui Švagdžiui sukako penkiolika metų, kaip jis Montello, Mass. garbingai klebonauja.

ROSLINDALE, Mass. — Liepos 29 d. įvyko Lietuvių R. K. Saldžiausios V. Jėzaus pašalininės dr-jos piknikas, Munchbach's parke, Roslindale, Mass.

SO. BOSTON, Mass. — Vasarinės mokyklos mokiniai, mokytojos ir mokytojai suruošė idomų kermošėlių rugpiučio 11 d., lietuvių parap. salėje.

— Vasarinės mokyklos antrasis semestras prasidėjo liepos 30 d.

DETROIT, Mich., Šv. Jurgio parap. — Liepos 22 d. sumą laikė ir pamokslą sakė svečias kun. M. Daumantas, atvykęs atostogoms pas tėvelius ir gimines.

— Rugpiūčio 5 d. parap. choras turėjo savo išvažiavimą.

— Lietuvos patriarkas muz. J. Naujalis prisuntė kleb. kun. J. Čižauskui ir muz. J. Čižauskui savo parašytas Mišias specialiai Euch. Kongresui, keturiems mišriems balsams.

MASPETH, N. Y. — Rugs. 5 d. Šv. Kryžiaus dr-ja iš Bronx rengia pikniką parap. darže.

— Kun. J. Balkūnas svečiavosi pas tėvus Pensylvanijoje.

— Vyčiai ruošiasi gausingai dalyvauti Vyčių seime New Yorke.

— Didysis parap. piknikas įvyks rugpiūčio 19 d.

NIAGRA FALLS, N. Y. — Liepos 14 d. šešių metų užbaigai ir septintų pradžiai šv. Jurgio parap. surengė labai gražų bankietą ir suteikė labai gražią dovaną savo klebonui išreikšdami savo širdies jausmus.

ROCHESTER, N. Y. — Rochesterio lietuviai surengė Lietuvių Dieną rugpiūčio 5 d. Visos dr-ios ir organizacijos dalyvavo ir surengė gražią programą. Lietuvių Diena prasidėjo su didelia parada. Daug automobiliu važiavo. Daug svečių buvo atvykusių iš kitu kolonijū.

CLEVELAND, Ohio. — Kiek laiko atgal, nauja parap. pagražino išdazė išlauko.

— Liepos 15 d. Aggs Grove darže, Šv. Jurgio parap. laikė pirmutinį šių metu pikniką. Žmonių dalyvavo daug. Ypatingai jaunimo.

— Liepos 19 d. Yellow Cab Co. ir Zone Cab Co. pasirašė sutartį su savo darbininkais.

EASTON, Pa. — Liepos 22 d. buvo surengtas piknikas kuris parapijai pelno atnešė \$71.06. Kitas piknikas bus laikomas rugpiūčio 12 d.

GIRARDVILLE, Pa. — Vietiniai lietuviai minėjo Šv. Vincento parap. globėjo meline šventę 18 ir 19 d. š. m. Vakare 18 d. kun. P. Česna, Šv. Juozapo lietuviu parap. klebonas iš Mahanoy City laikė mišnarus. Jam asistavo kun. Dr. P. Biskis, M.I.C., dijakonu ir subdijakonu buvo kun. A. Degutis, Šv. Jurgio parap. vikaras iš Shenandoah. Kun. P. Laumakis pasakė pamokslą.

Rvtoiaus diena iškilminga suma atlaikė kun. P. Mockus iš Coaldale. Pamokslą pasakė kun. dr. P. Biskis, M.I.C. iš Thompson, Conn.

LAKEWOOD, Pa. — Rugpiūčio 15 d. įvyks Pensylvanijos Lietuvių Diena Lakewood parke, šiemet toji diena bus įdomes-

nė, kadangi sukanka 20 m. kaip toji diena pradėta rengti. L. D. komitetas deda daug pastangų, kad tą dieną padarius istorinę. Bus daug įžymių valstybės kalbėtojų.

Pelnas nuo automobilių tagų ir nuo Lietuvių Dienos ženklelių, kurios pardavinės tą dieną parke ir parapijose, eis perpus seserims Kazimierietėms ir Pranciškietiems.

Kas met suvirš 20,000 lietuvių iš visos Pensylvanijos dalių suvažiuoja švęsti Lietuvių Dieną.

PITTSBURGH, Pa. — Liepos 14 d. Šv. Pranciškaus vienuolyne iškilmingai prasidėjo keturdešimties valandų atilaidai. Kapelionas, kun. J. V. Skripkus atlaikė iškilmingas Šv. Mišias ir vakare pasakė pamokslą. Sekančiomis dienomis liepos 15 ir 16 d. kunigai V. Abromaitis ir V. Sadauskas pasakė pamokslus.

— Šv. Pranciškaus Seserų Vienuolynan, birž. mėn. įstojo 16 jaunų mergaičių. Septynios jų vra iš Pensylvanijos.

SHENANDOAH, Pa. — Parapijiečiai smarkiai rengiasi dalyvauti išvažiavime Lietuvių Dienoje rugpiūčio 15 d.

CHICAGO, Ill., Aušros Vartų parapija. — Liepos 29 d. L. Vyčių 24 kp. suruošė išvažiavimą į Sand Dunes, Ind. Į išvažiavimą buvo atsilankęs gerb. kleb. kun. J. Mačiulionis, varg. J. Brazaitis ir keleta biznierių.

— Šv. Onos dr-jos piknikėlis liepos 29 d. Rūtos darže, naujam arnotui įtaisyti Aušros Vartų bažnyčioje, gražiai pavyko. Visi atsilankusieji likosi patenkinti.

CHICAGO, Ill., Šv. Mykolo parapija. — Liepos 29 d. įvyko parapijos piknikas, Vytauto darže. Buvo visokių žaidimų ir pasiilksminimų.

CHICAGO, Ill., Šv. Jurgio parapija. — Kun. Silvijus, pasijonistas, ir kun. Alfonsas, pranciškonas vedė triju dienų rekolekcijas nuo 2 d. rugpiūčio iki 5 d. Pamokslai buvo sakomi rvtais ir vakarais.

— Liepos 26 d. įvyko komp. A. Pociaus pagerbtuvės parap. salėje. Svečių buvo net iš rytinių valstybių. Programą išpildė parap. choras.

LIETUVOJE

— Pirmasis Lietuvos esperantininkų kongresas pavyko sukviesti birž. 28-29 d.

— Valstybė davė 3.300 buv. stipendininkams mokslams eiti 10.530.175 lt. pašalpos.

— Liepos 13 d. Bazilikoje buvo atlaikytos Šv. Mišios J. E. Kauno Arkivyskupo Metropolito J. Skvirecko 15 m. konsekravimo į vyskupus sukaktį.

— 100 Vilniaus vaikų išsiunčiama Krokvon atostogoms. Tai esanti pašalpa badaujančioms šeimoms — tikrumoje nauja lenkinimo propaganda.

— Kauno bažnyčiose Euch. Kongreso metu priėmė Šv. Komuniją 88,500 asmenų.

— Dariaus ir Girėno mirties sukaktuvių paminėjimas liepos 17 d. buvo labai iškilmingas. Bazilikoj Kaune buvo išpūdingos pamaldos. Surengta speciali programa per radiją. Dalyvavo vyriausybės atstovai ir tūkstantinės minios.

— Liepos 6 d. į Klaipėdos uostą atvyko didžiulis anglų karo laivas — kreiseris "Orion." Laivas buvo labai iškilmingai sutiktas ir priimtas.

— Kaune, birž. 27 d. įvyko L. R. K. Moterų Konferencija. Garbės prezidiume buvo J. E. vysk. T. Matulionis ir J. E. vysk. M. Reinsys.

— Šiaurės Lietuvoje siautė nepaprastai smarki audra, kuri sunaikino tą kraštą. Baisi ledų ir sniego kruša visiškai sunaikino pašėlius, daržoves, pievas ir užmušė daug naminių bei laukinių paukščių. Šių metų derlius Šiaurės Lietuvoje visiškai sunaikintas. Ukininkams ir jų gyvuliams grėsia baisi bado šmėkla.

— Liepos 9 dieną Lietuvos ministerių kabinetas paskelbė amnestijos įstatymą, pagal kurį šių metų birž. 7 dienos Lietuvoje buvusių įvykių kaltininkams duodama amnestija.

22 karininkams atimti laipsniai, jie paleisti į atsargą ir pažeminti į eilinius; 46 karininkai paleisti į atsargą ir 32 karininkai buvę savo vadų suklaicinti, nebaudžiami.

— Klaipėdos krašto direktorijos nutarimu, Klaipėdos miesto pirmuoju burmistru paskirtas krašto patarėjas E. Simonaitis.

— Pabaltijo valstybėmis susirūpino beveik visos didžiosios valstybės. Net Prancūzijos politikai lankosi Lietuvoj ir tariasi svarbiais tarptautiniais politikos reikalais. Lenkams tai nelabai patinka.

ATSAKYMAI PAKLAUSIMAMS

Paklausimas. Ar galima užrašyti asmenį krikšto tėvu, ar motinai be jų žinios ir sutikimo?

B. P.

Atsakymas. Negalima. Krikšto tėvai užsitraukia su krikštijamuoju giminystės ryšius ir pareigas, kurios riša jų sąžinę, ir kurias, reikalui atėjus, jie privalo. Taigi negalima kam nors užkrauti atsakomingu pareigų be jų žinios ir sutikimo.

Paklausimas. Kodėl Martinas Liuteris apleido Katalikų Bažnyčią ir kuriais metais jis įkūrė Liuteronų Bažnyčią? Ar jis draudė savo motiną apleisti Katalikų Bažnyčią?

..J. Nauj.

Atsakymas. Daug buvo priežasčių ir tai įvairių, dėl kurių Martinas Liuteris, vienuolis ir kunigas, apleido Katalikų Bažnyčią.

Kadangi tais laikais vienuolynai buvo gana gerai aprūpinti materialiais dalykais ir jie buvo visos šviesos ir mokslo teikėjai, tai daugybė tėvų stumte stūmė savo vaikus į vienuolynus. Tokiu būdu atsirasdavo vienuolių be tikro pašaukimo į tą luomą, kaip ir šiantien nekurie silpnavaliai jaunikačiai eina į kunigus ne dėl to, kad jaustų pašaukimą, bet kad yra tėvų raginami ir kokių kitų išrokavimų stumiami. Likę kunigais padaro daug visokių papiktinimų.

Prie tokių be tikrojo pašaukimo vienuolių priklausė Liuteris. Be to jis buvo pilnas didžios puikybės ir, kaip nekurie liudija, mėgo svaigalų išsigerti ir šiaip savo kūnui patalkauti.

Dar prieš savo atpuolimą jis buvo patrauktas bažnytinio teismo pasiteisinti iš nekurių klaidingų savo mokymų, bet jis tam teismui nepasidavė ir neklausė. Taip jis pamaži, laipsniškai, tolo nuo Katalikų Bažnyčios ir, kilus vėliau atviriems ginčiams su kitais vienuoliais, jis ėmė skelbti vis didesnės tikybinės nesąmones. Dėl jų jis buvo išpėjamas. Jis neklausė ir, galutinai, puikybės visiškai sukvailintas, apleido Katalikų Bažnyčią ir skleidė toliau savo "naują mokslą." To mokslo palaidumas patiko tų laikų mažiems ir didelėms valdovams ir jie jo nusitvėrė. Ne kas kitas, tik tie valdovai ir išplatino Liuterio tikėjimą, verstinai priversdami savo pavaldinius jį priimti.

Kad Liuteris būtų draudęs savo motinai apleisti Kat. Bažnyčią, to niekur neužtikau. Tik rašoma, kad Melancktonas, Liuterio mokinys, pasakęs savo motinai, kad "naujoji bažnyčia yra gera gyventi, bet mirti geriau yra "Senoje Bažnyčioje."

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c klasos ženklelį atsakymui.